

M. W.
CRAVEN

ÁIKAR

NEBOJÁCNÝ

MALI BY SA MAŤ NA POZORE.
PRETOŽE ON PRICHÁDZA.

M. W.
CRAVEN

NEBOJÁCNÝ

Preložil Matúš Kyčina

IKAR

M. W. Craven
FEARLESS

Copyright © M.W. Craven, 2023
Translation © 2024 by Matúš Kyčina
Jacket design © 2024 by Diana Delevová
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9757-9

Venujem Joanne.

Prikázala mi to.

Prvá časť

**V tomto meste je lepšie
udržiavať si odstup**

1. kapitola —

Šiesti. Trochu ma to urazilo. Šiesti sú málo. Predstavte si, že by v *Čelustiach* vyrazili na more v gumenom člne. Šerifovi v tom filme to dôjde, len čo prvýkrát uvidí obrovského žraloka modrého, načo zadrie, že to chce väčšiu loď. Zaužívalo sa to ako ustálené slovné spojenie pre beznádejné situácie. Asi ako je *modré z neba* čosi nemožné. Alebo keď sa povie *zlom väz* a pritom sa praje úspech. Videl som, že sú len šiesti, a napadla mi tá replika.

Bolo to však malé mesto. Viac ako šiestich hádam ani nemali. Možno dokonca prišli v kompletnej zostave. Narýchlo zbúchanej. Zvolali ich v panike. Určite, inak by to predsa neriešil okres Wayne. Chalani bežne vykonávali maximálne cestnú kontrolu. Znenazdajky však zadrnčal telefón a dostali rozkaz, ktorý by nečakali ani vo sne: „Bežte tam, kým nezdrhne. Nijaké čakanie na posily. Medzitým obvoláme každého, kto je k dispozícii.“

Nie som žiadny obor – mám meter osemdesiat a necelých deväťdesiat kíl –, no obchádzali ma ako opustený kufor na letisku. Mali strach. Boli úplne vyklepaní. Nič také zrejme ešte nerobili. V okrese Wayne žili preto, aby sa vyhli podobným veciam. Upotení chlapi s plechovými ksichtmi. Jednému trhalo kútikom pravého oka. Určite od nervov.

Inak to zvládali obstojne. Nevybehli na mňa. Neziapali, nedávali zmätočné rozkazy. Prešli podnikom, akoby sa ne-

chumelilo. Sprevádzalo ich podráždené šepkanie. Barman dokonca vypol hudbu. Všetky oči sa upriamili na mňa. V poslednom čase som na to nebol zvyknutý. Rozostavili sa okolo môjho boxu, aby si nezavadzali, a čakali. Nevyzerali, že sú na mňa nabrúsení. Skrátka len robili svoju prácu. Keby som nevidel, čo dávali v telke, ani by mi nenapadlo, že prišli po mňa.

Hovorí sa, že sú dobrí a zlí policajti, ale je to zložitejšie. Sú odvážni a zbabelí fízli, čestní aj skorumpovaní, rozumní aj natvrdlí. Niektorí sú všetko naraz a iní ani jedno. Ja som si to zjednodušil a policajtom jednoducho neverím. Vlastne nikomu. Preto som nažive.

Pripravil som sa na viacero možných scenárov. Ani jeden sa pre mňa nekončil dobre a už vôbec sa nekončil dobre pre nich.

V konečnom dôsledku je to primitívna matematika – ak máš iba samé zlé možnosti, zvol' si takú, aby si sa dostal do nasledujúceho kola. Treba to aspoň skúsiť.

Skôr ako sa niekam vyberiem, spravím si prieskum, aby som nenapochodoval do nejakého mesta ako z prvého *Ramba*, kde šerif neznášal vandrákov.

Polícia v okrese Wayne mala na starosti obrovskú plochu a šéfovala jej Diane Longová. Vybuodovala si dobré meno. Chalani, čo prišli po mňa, boli z dopravného. Slušní a poctiví členovia zboru. Chýbali im niektoré skúsenosti, no v malých okrskoch ako tento zvládali širokú paletu každodenných povinností, ktoré ich pripravili aj na zložitejšie situácie.

Dosiaľ nepovedali ani slovo. Prišli ozbrojení, no zatiaľ na mňa nemierili. Neváhali, čakali na signál. Chrbát im kryl vedúci seržant. Znenazdajky zavelil a všetci na mňa namierili.

Dvaja mali Taser X26. Žlto-čiernu potvoru na šípky, ktoré sa zapichnú do kože alebo oblečenia a vytvoria elektrický obvod. Hrozne to bolí. Človeku sa podlomia kolená. Dosah má nejakých štyri a pol metra a oni boli odo mňa asi dva

a pol. Ideálna vzdialenosť. Netúžil som, aby ma tam skopala električka.

Jediná žena v grupe na mňa mierila brokovnicou. Netušil som, čím ju nabila, no inštinkt mi našepkával, že niečím na omráčenie. Zrejme len gumovým projektilom. Čímsi na riadnu modrinu a ubolený zadok, keby ma zasiahli postojačky. Kedysi som tomu hovoril *orech*. Haraburda, ak človek nemieri na niečo mäkké, čo si len tak visí. Dvojmetrové hovädá, ktorým zašibáva z neprestajného dvíhania železa, takže sa cítia ako Hulk, zásah do guče svalov nanajvýš poštekľí. Zato dobre mierená strela do vajec...

Očividne dostali rozkaz, aby ma priviedli živého.

Tým lepšie.

Seržant mal štandardný policajný glock. Seriózny človek so serióznou búchačkou. V zásobníku deväťmilimetrové strely Parabellum. Keby ma trafil hentým, už by som nevstal. Názov Parabellum je odvodený z latinského výrazu *para bellum*. Znamená *pripraviť sa na vojnu*. Fakt dobrý názov pre strelivo. Široký hrudník, široké plecia, ešte aj bradu mal ten chlap širokú. Kamennú tvár. Pevný pohľad chladných sivých očí. Zatiaľ na mňa glock nevytiahol, no puzdro mal rozopnuté a ruku položenú na rúčke. Stavil by som sa, že ho upozornili, aby na mňa nemieril, no pri najmenšom náznaku nebezpečenstva by mu ruka automaticky siahla po zbrani, akoby ju mal na diaľkové ovládanie. Vyzeral namrzene, ale to sa dalo pochopiť – federáli mu hodili na krk špinavú robotu a on nemal najmenšiu chuť, aby jeho podriadených doriadil nejaký magor, o ktorom sa dozvedel pred polhodinou.

Konečne prehovoril: „Pôjdete s nami, pane.“

A ja na to: „Videli ste Čeluste?“

2. kapitola —

Hodinu predtým, ako sa to definitívne domotalo, som vysedával v hotelovom bare pri kanvičke čaju. Mali ho tam fakt dobrý. S vysokým obsahom tanínu. Taký silný, že by udržal na hladine lyžičku. Mám nemecké priezvisko – dedo sa presťahoval do Štátov ako štyridsaťročný, a keď v štyridsiatom šiestom získal občianstvo, vyhodil z Königa prehlasovacie znamienko, aby meno neznelo tak nemecky, lebo to sa vtedy nenosilo. Mama je Angličanka, zrejme preto je mojou slabosťou čaj. Nepohrdnem ani kávou, ale preferujem čaj.

Staral som sa o seba. Splýval som s davom. V podstate je to moja práca. Starat' sa o seba a splývať s davom. Spravidla sa preto vyhýbam menším mestám, kde si pamätajú cudzincov, no práve sa tam konal zjazd exekútorov. Zjazdy menia situáciu. Mestá sú zrazu plné neznámych tvárí a to je dobre. Dav je môj spojenec. V ňom som ako ryba vo vode.

Práve som brázdil štát New York. Plánoval som navštíviť Chittenango, rodisko L. Franka Bauma, autora *Čarodejníka z krajiny Oz*. Počul som, že tam majú žlté chodníky, a ak sa na ne dlhšie sústredene dívate, zatočí sa vám hlava. Neponáhľal som sa, a v ten deň som došiel len do mesta Gosforth v okrese Wayne. Dúfal som, že splaším teplú večeru a nejakú lacnú izbu. Týždeň som spával vonku, a hoci bolo teplo a v batohu som si niesol stan pre jedného, štipka pohodlia

nikoho nezabije. Lenže v mojom prípade tieto veci občas neplatia.

Sedel som v bare hotela Four Pines. Takých hotelových barov je ako maku. Polkruhové boxy, červené čalúnenie a barové stoličky. Hurónsky rehot a atmosféra nasiaknutá testosterónom. Znudený barman s hnusným akné leštil poháre červenou handrou, ktorou pred chvíľou prebehol stôl. Sedem televízorov s vypnutým zvukom. Na každom ten istý bejzbalový zápas: Red Sox proti Yankees vo Fenway Parku. Zašil som sa do boxu. Červená koženka. Viac guma ako koža. Predáva sa v obrovských baloch a pohodlne sa čistí. Popíjal som čaj a čítal som jedálny lístok.

Potom sa pokazila prvá vec. Došiel barman a položil pred mňa misku s arašidmi.

Kdesi som čítal, že miska barových orieškov obsahuje priemerne sto jedinečných vzoriek moču. Muži aj ženy si na záchode neumyjú ruky. Iná štúdia to vyvrátila, ale pre zmenu dospela k záveru, že štyridsať percent kociek ľadu obsahuje koliformnú baktériu, ktorá sa nachádza v ľudských výkaloch. Desať rokov som v bare nedal do huby orech. Približne rovnako dlho holdujem teplej kole.

Odsunul som misku po stole. „Ďakujem, neprosím si.“ Okamžite mi došlo, že som spravil chybu. Nestáva sa často, aby ľudia odmietli niečo zadarmo. Je to zapamätateľné.

Barman na mňa prekvapene pozrel a pokrčil plecami, akože sa mu to stáva každý druhý deň. Pichol si prstom do vyrážky na krku a opýtal sa: „Dáte si niečo na jedenie?“

„Burger,“ odvetil som. „Klasický dvojitý so slaninou a syrom, mäso neprepečené. K tomu hranolčeky a čokoládový koktail.“

„Parádny výber,“ pritakal, „ten mám najradšej.“

Z nejakého dôvodu som o tom pochyboval. Možno preto, lebo to isté povedal dvom ženským, ktoré si pred desiatimi minútami objednali syrové cestoviny.

„Bude to tak o polhodinku,“ dodal, keď si moju objednávku poznačil do notesa. „Máme plno.“

Polhodina bola príliš dlho. Dúfal som, že pred zotmením ešte dačo prejdem a zašijem sa niekam, kde to bude bezpečnejšie ako v hoteli Four Pines. Vytiahol som dvacku. „Dalo by sa to urýchliť?“

„Pravdaže,“ prikývol a strčil si dvacku do vrecka na zástere. „Dáme to za polovicu, čo vy na to?“

Neviem, či som tým dačo získal, lebo môj burger a koktail robili dlhšie ako sľúbených pätnásť minút. Vlastne im to trvalo dlhšie než pôvodnú polhodinu. Nakoniec som sa však dočkal a jedlo mi priniesol ten istý chlapík. Na ospravedlnenie zjavne nemyslel. Hodil ho predo mňa aj s príborom a div sa nedolámal, aby bol znova za barom a leštil poháre. Občas na mňa pozrel a tváril sa, akoby robil niečo neslušné.

Správal sa čudne a inak ako predtým a to sa v mojom svete rovná blikajúcej červenej kontrolke.

Potreboval som vypadnúť. Nevedel som, čo sa stalo, no keby som zakaždým čakal, či ma neklame nos, uplynulých šesť rokov by som nebol prežil. Medzitým už na mňa ten barman nepokryte zísal. Vôbec to neskrýval. Čas zdvihnúť kotvu. Pritiahol som si batoh. Mal som tam celý svoj majetok a po ruke všetko potrebné.

Vtedy som si všimol, čo dávajú v televízii.

Bleskové správy, aby sa zmestili do výmeny. A hoci hrali Yankees a nachádzali sme sa v štáte New York, zápas očividne nikoho nezaujímal. Asi som bol jediný, kto občas skontroloval skóre.

Peroxidová hlásateľka čítala poslednú správu pred pokračovaním športového prenosu. Dole bežali titulky. Textové spravodajstvo a bezplatné telefónne číslo. Sedel som príliš

bokom, aby som si to prečítal, ale ani som nemusel. Obraz hovoril jasne.

Bola to fotografia. Nevidel som ju už roky, no okamžite som ju spoznal.

Zaskočila ma.

Pozeral som sa totiž na seba.

3. kapitola —

Fotografia z môjho predchádzajúceho života. Bezmála pätnásťročná, čerstvejšia však v obehu nebola. Ak chcete zmiznúť, zničte všetky svoje fotky. Ja som na to mal síce len deň, no dal som si záležať. Nezostali po mne prakticky nijaké. Všetky som spálil alebo vymazal. Okrem tých, ku ktorým som sa nedostal. Ani som nemohol, pretože boli uložené vo federálnom registri.

Fotografiu poskytol televízii úrad, pre ktorý pôvodne vznikla. Úrad maršalov Spojených štátov amerických. Konečne som sa prepracoval do prvej pätnástky. Stal som sa jedným z najhľadanejších ľudí v Štátoch.

Nedávalo to zmysel. Vedel som, prečo utekám, ale oni nie. Keby to tušili, nevyhlásili by po mne pátranie týmto spôsobom. Spravili by to inak a najmä tichšie. Zaradenie do zoznamu smrdelo zúfalstvom niekoho s nožom na krku.

V televízii sa konečne vrátili k zápasu. Ktosi na konci podniku slabučko zaskandoval. Okrem mňa to predsa len ešte niekto sledoval. Dôkladne som sa okolo seba poobzeral. Barman na mňa stále cival ako zhypnotizovaný.

Zjavne som mal problém. Môj ksicht sa objavil na celonárodnom kanáli a na mimoriadnu správu to nevyzeralo. Možno ho tak ukazovali pár dní, asi aj pár týždňov. Šesť rokov som si ich držal od tela. Dost na to, aby ma pokladali za

odpísaného a povedali si, že som otrčil kopytá v dákej diere. Aby sa zo mňa stal niktoš. A zrazu federálna vláda vytrúbi do sveta všetkým nenažratým magorom, že som nažive a mám sa dobre.

Lovecká sezóna sa znova rozbehla naplno.

Už ma to nebavilo.

Chcel som odpovede. Sotva som ich však mohol nájsť v Gosforthe. Čakali na mňa v Arlingtone vo Virgínii. Tam sídlia americkí maršali. Určite by sa tam našiel niekto znalý situácie a hádam aj zopár mojich starých kamošov.

Schuti som sa zahryzol do burgera. Chutil otrasne. Hovädzina ako z konzervy pre psy, priesvitná paradajka a zvädnutý šalát. Suchá zemia bez ničoho, dvakrát väčšia, než by sa patrilo. Napriek tomu som si dal znova. Ráno som chcel byť o osemdesiat kilometrov ďalej a nemal som tušenie, kedy sa najbližšie najem. Učili ma, že dobrými kalóriami a spánkom sa nepohrda.

Pozrel som sa, ako to vyzerá vonku, a došlo mi, že na útek je už asi neskoro. Hoci v boxe som mal okno so zatiahnutými závesmi, už aj predtým som z času na čas vykukol. Len tak zo zvedavosti, pretože kým som sa nevidel v správach, nemal som dôvod myslieť si, že sa niečo deje. Človek pri okne sa automaticky občas pozrie na ulicu. Naposledy tam bolo rušno.

Teraz vyzerala ako opustená ulica vo filmovom štúdiu.

Určite nie náhodou. Ulica, ktorá sa bleskovo vyprázdni sama od seba, je nanajvýš nepravdepodobný úkaz. Zapôsobil externý faktor.

Zrejme ju uzavreli. Možno už rozložili zátarasy. Bokom, aby ich nebolo vidieť. Skupina zvedavcov čakala s pripravenými mobilmi, aby im nič neuniklo.

Na bezplatné číslo pravdepodobne zatelefonoval barman. Určite celý deň zízal na telku a potom div že mu nevypadli oči, keď som tam vošiel. S tými orieškami to bola skúška

správnosti. Zatváril sa čudne, myslel som si, že pre tie jeho spakruky odmietnuté obštaté orechy, no jemu zrejme došlo, že mu nešibe a skutočne som to ja. Do jeho baru vošla jedna z najhľadanejších osôb v zozname amerických maršalov. Potom som si objednal burger, a tak získal vhodnú zámienku ísť do kuchyne, odkiaľ telefonoval. Určite mu poradili, aby sa správal prirodzene a pokúsil sa ma zdržať. Fízli tým získali trocha času na prípravu. Preto ten burger lepil tak dlho.

Inštinkt a skúsenosti mi našepkávali, že ma zadržia. Vonku sa už pripravoval tím. Priestor hermeticky uzavreli. A to znamenalo, že čoskoro po mňa prídu.

Vyložil som ruky na stôl a vystrel som sa ako v základnej škole.

Mrzelo by ma, keby som niekomu ublížil.

4. kapitola —

„Videli ste *Čeluste*?“ opýtal som sa seržanta s glockom. „Zachoval kamennú tvár. Určite mal pripravené, čo povie, keď prídu k môjmu stolu, a ja som mu to pokazil. Predstavoval si, že ma vyzve, aby som šiel s nimi, a ja poslušne vstanem a pôjdem. A ja som spustil čosi o filme. Bez správneho kontextu to nedávalo nijaký zmysel. Bolo to len táranie.“

Vzal som z taniera hranolček a hodil som si ho do úst. Bol mastný, akoby poriadne nerozpálili olej. Vzal som druhý a podržal som ho, aby naň videli.

„Vedeli ste, že Francúzi a Belgičania sa dodnes sporia, kto vymyslel hranolčeky?“ opýtal som sa. „Belgičania tvrdia, že sú obeťou francúzskej gastronomickej hegemonie. Francúzi im vraj ukradli to najlepšie z belgickej kuchyne a vydávajú to za vlastný vynález.“

„To som naozaj nevedel,“ odsekol. Vyzeral zarazene. Najprv mu meliem čosi o filme a teraz o hranolčekoch.

Pokrčil som plecami. „Najpravdepodobnejšie beztak pochádzajú zo Španielska. Bola to prvá európska krajina, kam sa z Nového sveta dostali zemiaky a tradične vyprážali v oleji.“

Seržant zdvihol obočie.

„Kedysi som často pozeral telku,“ poznamenal som na vysvetlenie. „A veľa som čítal.“

„Teraz už nie?“

„Menej,“ odvetil som. „Rozprávam o pôvode hranolčiekov, seržant, no v skutočnosti demonštrujem, že veci sú občas iné, než sa zdajú. Darmo to niekto nazve francúzskym, ak to také nie je.“ Znechutene som hodil hranolček na tanier. „Podobne osoba zo zoznamu hľadaných osôb nie je automaticky zločinec.“

„Dobre vedieť.“

„Zatýkate ma?“

„Ale kdeže! Chceme sa len porozprávať.“

„Ste šiesti. Prečo sa nepozhovárate navzájom?“

Nepohol brvou. Asi ten fór už počul. „Pane, pôjdete s nami na stanicu.“

„Uvedomujete si, že ste spravili chybu?“

„To je váš názor,“ usúdil seržant. „V takom prípade sa to určite vysvetlí. No nie tu.“

Odhryzol som si z burgera a vzápätí som to oľutoval. „Myslel som to tak, že ste spravili taktickú chybu.“

„Naozaj?“

„Úplne vážne,“ pritakal som. „Chcete sa niečo naučiť, seržant?“ opýtal som sa.

Na to mi už nepovedal nič, no jeho ruka vyložená na zbraň stuhla. Malé varovanie.

„Spravili ste taktickú chybu, pretože ste si pridali zbytočný problém,“ pokračoval som. „Mali ste počkať, kým vyjdem z hotela alebo aspoň kým sa vyberiem k baru zaplatiť účet. Hocikde by to bolo lepšie ako tu.“

„Prečo?“ nevydržal a ozval sa.

„Pýtate sa vážne?“

„Urobme to po dobrom a nekazme ľuďom večer.“

„Nikdy nezatýkajte osobu v boxe. Iba ak sa to inak nedá.“

Zdvihol som hornú polovicu žemle a vybral mäso, čím som z hamburgera spravil paradajkovo-šalátový sendvič. Netrpezlivo som ho ochutnal. Bolo to lepšie, ale len trochu.

„Toto je malý box a stolík je napevno pripevnený k podlahe,“ mudroval som. „Môžem sa ho chytiť nohami. Ak sa skrčím a oblapím ho aj rukami, nepohne so mnou ani pár volov. Samozrejme, že sa ma pokúsite vytiahnuť, no viacerí ako dvaja sa ku mne nezместíte. Dvaja určite nestačia. Na zadku mám silnejšie svaly ako oni na rukách. Zbrane vám nepomôžu. Nie som ozbrojený a nepredstavujem bezprostrednú hrozbu. Všimnite si, že v tomto okamihu si nás na mobil filmuje prinajmenšom desať uvedomelých občanov a potenciálnych amatérskych žurnalistov. Ak odmietnem vašu výzvu a dobrovoľne s vami nikam nepôjdem, budete ma musieť vyviešť. Vysvetlil som vám, že sa to nedá, ale čo iné vám zostáva? Boli by ste na smiech.“

Ukázal som na rozbabraný burger.

„Hento ma stálo tridsať babiek. Ak už chcete silou-mocou niekoho zavrieť, navrhujem kuchára,“ poznamenal som. „A teraz vážne. Vyzeráte ako bystrý chlapík, seržant. Nekonáňte bez rozmyslu. Možno si kladiete otázku, či vás nechcem vyprovokovať, aby ste sa pokúsili vyviešť ma násilím. Doteraz ste sa držali. Nelepíte sa na mňa. Len čo sa tu však ku mne natlačí jeden z vašich, situácia sa dramaticky zmení. Určite nie ste taký hlúpy, aby ste ho sem poslali ozbrojeného, no tento burger je tvrdý oriešok a šéfkuchár to vie, preto ho ponúka v balíku s vrúbkovaným nožom. Potom už len stačí, aby som ho priložil na krk vášmu vyslancovi. Získam rukojevníka. Pani s brokovnicou vám zacláňa a kým sa posuniete nabok, ja budem z boxu a vášho človeka použijem ako živý štít. Vyzeráte ako správny chlapík, pochybujem, že spravíte nepopulárne rozhodnutie a vypálite na kolegu, aby ste ma zastavili. Mne sa tým otvoria viaceré možnosti. Risknem to a vyvediem ho von, hoci tam máte svojich. Alebo ho vezmem dozadu do kuchyne. S trochou rozpáleného oleja to tam zapálím. Hotel budú musieť evakuovať. Vypukne panika. Vy-

užijem chaos a nenápadne sa vytratím.“ Spravil som pauzu a usmial som sa naňho. „Preto to bola chyba, seržant.“

Slúžilo mu ku cti, že som ho nerozhodil. Trošičku stuhol a šklblo mu v ukazováku. Posunul sa o čosi viac doľava. Aby mu nezacláňala policajtku s brokovnicou.

„Pokojne, seržant,“ prehodil som. „Asi na to máte iný názor, no som jeden z tých dobrých. Pôjdem s vami. Len dopijem svoj mliečny koktail.“ Vzal som do ruky pohár.

„Pane, okamžite s nami pôjdete na stanicu.“ Hlas mal pevný a neuhýbal očami.

„Len čo dopijem,“ zopakoval som a pozrel som naňho ponad okraj pohára.

Burger nestál za nič, no milkshake bol správne vychladený, hustý a smotanový. Napriek mojej úprimnej snahe mal v slamke svoje vlastné tempo. Položil som pohár na stôl. Nechcel som to prehnať, aby sa mi nestiahli cievy na podnebí. Rozbolela by ma hlava. Zamrzol by mi mozog.

„Cítim sa trochu trápne,“ vyhlásil som.

Seržant očervenel ako paprika. V priebehu minúty stratil iniciatívu. Každému to bolo jasné. Policajtku sa už ošívala. Vytiahla si Čierneho Petra. Mierila na mňa brokovnicou a začínali jej trpnúť ruky. V takej polohe váha zbrane spočívala na pár svaloch. Vojnoví zajatci tomu hovoria *nátlaková situácia*. Ženevská konvencia to výslovne zakazuje. Zaujímalo ma, čo na to seržant. Na jeho mieste by som ich striedal. Predovšetkým by som však nikoho nezatýkal v boxe.

Dievčina zjavne trpela a to ma napokon rozhýbalo viac ako seržantove rozpaky.

„Poďme na to,“ vyhlásil som a vystrel som ruky pred seba. Starý trik, ktorý občas skúsenejší kriminálni skúšajú na zelenáčov. Ucho je natešené, že dotýčný nekladie odpor, a vôbec nepomyslí na to, že vhodnejšie by bolo spútať ho s rukami za chrbtom. Napodiv to však neprekážalo ani ser-

žantovi. Samozrejme, spútané ruky boli problém pre mňa. Skrátka smola, keby som im chcel ukázať, akú rybu som naposledy chytil. Na druhej strane som stále mohol tasiť a použiť zbraň. Za starých čias by som takú lacnú chybu neurobil. Lenže vtedy by som sa nebol dal nachytať v bare v nejakom malomeste, kde sa práve konal zjazd. Postavil som sa. „Ste pripravení?“

„Ideme,“ oznámil seržant.

Z boxu som vyšiel bokom ako krab a postavil som sa k seržantovi.

Dôkladne si ma premeral. „Vám asi len tak niečo strach nenaženie, však?“

„Máte recht,“ odvetil som.